

Daniels bok - nummer trettifem

Åpenbaringen av den profetiske rammen: William Millers innsikt og de tre ødeleggende maktene som leder til Armageddon

Jeff Pippenger
2023-12-30

Ved «endens tid», i 1798, ble Daniels bok, og mer spesifikt synet fremstilt ved Ulai-elven, åpnet. Synet kunngjorde begynnelsen på den undersøkende dom den 22. oktober 1844. Verset som ble grunnlaget for den sannheten, er Daniel kapittel åtte, vers fjorten. William Miller, budbæreren som ble utvalgt til å erkjenne at budskapet var blitt åpnet, forsto aldri fullt ut alle sannhetene som var knyttet til synet, men han fullførte det arbeidet som var gitt ham.

Da Miller begynte sitt studium av det profetiske ord, kom han til å forstå visse regler for profetisk tolkning som ble identifisert og fastsatt i Bibelen. Disse reglene ble kodifisert og kjent som William Millers tolkningsregler. Disse reglene stadfestes av inspirasjonen og identifiseres som de reglene som vil bli brukt av dem som kunngjør begynnelsen på den utøvende dommen ved søndagsloven. Miller vitnet om at han begynte sitt studium av Bibelen ved begynnelsen av Bibelen og bare gikk videre etter hvert som han forstod det han da gransket. Ut fra denne fremgangsmåten er det lett å se hvorfor den første tidsprofetien Miller erkjente, som hadde betydning for det budskapet han skulle identifisere som oppfylt i 1844, var de «sju tider» i Tredje Mosebok 26.

Inspirasjonen forteller oss at engelen Gabriel, sammen med andre hellige engler, ledet Millers sinn, slik Gabriel hadde ledet sinnet til Daniel, Johannes åpenbareren og alle Bibelens profeter; for Gabriel hadde fått den oppgaven som Satan forspilte. Gabriels oppgave var representert i Satans første navn, Lucifer, som betyr lysbærer. Gabriel brakte det profetiske lyset til Miller, og i lydighet mot lyset frembar han budskapet som kunngjorde åpningen av den undersøkende dom den 22. oktober 1844.

I ettertid kan de som ønsker å forstå William Millers verk, erkjenne at han fikk visse innsikter i det profetiske ord som ble nøkler for hans arbeid med å sammenstille budskapet om den forestående dom. En av disse nøklene var hans erkjennelse av at én dag representerte ett år i profetisk anvendelse. En annen var en profetisk struktur som han benyttet for å plassere og samordne de profetiske linjene han oppdaget. Denne strukturen var basert på de to sataniske maktene som førte ødeleggelse over Guds folk og Guds helligdom. Alle Millers oppdagelser ble innordnet i den profetiske strukturen som fremstilte hedenskapets historie, etterfulgt av pavedømmets, som etter hverandre nedtrådte både Guds helligdom og Guds folk fra det gamle Israels tid og frem til Kristi annet komme.

Denne profetiske strukturen gjorde ham i stand til med nøyaktighet å identifisere hver sannhet som var nødvendig for å fastslå 22. oktober 1844 som begynnelsen på dommen. Men denne sannheten var begrenset, for han kunne ikke se den tredje forfølgende makten som fulgte hedenskapet og pavedømmet i den profetiske historien. Det var ikke nødvendig for ham å se denne sannheten, for

hans gjerning var å forkynne 22. oktober 1844, og lyset om den tredje forfølgende makten ville bli avforseglet etter denne datoen.

I forbindelse med å innordne sine profetiske forståelser i en struktur av de to ødeleggende maktene, det hedenske Roma etterfulgt av det pavelige Roma, hadde han den forståelse at ordet som i Daniels bok er oversatt med «det daglige», var et symbol på hedenskapet, og/eller det hedenske Roma. Ordet «tamid», oversatt med «det daglige», benyttes av Daniel fem ganger. Det brukes alltid i forbindelse med et symbol som Miller med rette forstod å representere pavedømmet. Symbolet på pavedømmet som alltid forekommer i forbindelse med «det daglige», fremstilles ved to symboler. Uansett identifiserer de to symbolene på den pavelige makt begge pavedømmet; men desto mindre, når Daniel brukte ordet «tamid», som er oversatt med «det daglige», ble det alltid brukt sammen med og forut for symbolet på pavedømmet. Millers forståelse av «det daglige» i Daniels bok ble grunnlaget for den struktur han så, som var basert på hedenskapets to ødeleggende makter, etterfulgt av paveligheten. Millers identifikasjon av «det daglige» som hedenskap i Daniels bok var bestemt til å bli en stor strid innen adventismen, med begynnelse i adventismens annen generasjon, som begynte i 1888.

Den første profetiske sannheten Miller oppdaget som var en del av forståelsen av 22. oktober 1844, var de «sju tider» i 3. Mosebok tjueseks, og det var den første av Millers etablerte sannheter som ble forkastet i 1863. Denne forkastelsen innledet adventismens første generasjon, da de begynte å vandre gjennom Laodikeas ørken. Den andre generasjonen begynte ved Generalkonferansen i Minneapolis i 1888, og i etterkant av det opprøret som fant sted der, begynte det sataniske arbeidet med å forkaste Millers identifikasjon av «det daglige» som hedenskap i 1901. Den riktige forståelsen av «det daglige» ble ikke fullt ut tilsidesatt før etter profetinnens død, hun som hadde fastslått at det synet som ble fremmet i opposisjon til Millers riktige syn på «det daglige», var blitt overbrakt av «engler som ble utstøtt fra himmelen». Den fullstendige forkastelsen fant sted i den tredje generasjonen omkring 1931. Den tredje generasjonen hadde begynt med utgivelsen av boken av W. W. Prescott, med tittelen *The Doctrine of Christ*, like etter bibelkonferansen i 1919. I 1919 begynte den tredje generasjonen og fortsatte inntil utgivelsen av boken *Questions on Doctrine* i 1957.

Etter at Millers verk var blitt stadfestet og gjort klart på Habakkuks to tavler (pionerkartene fra 1843 og 1850), begynte Herren deretter å åpenbare sannheten om at det fantes en annen, en tredje, ødeleggende makt som skulle følge hedenskapet og pavedømmet, og som også ville forfølge Guds folk.

«Gjennom hedenskapen, og deretter gjennom pavedømmet, utøvde Satan sin makt i mange århundrer i et forsøk på å utslette Guds trofaste vitner fra jorden. Hedninger og papister ble drevet av den samme dragens ånd. De skilte seg bare ved at pavedømmet, idet det ga seg ut for å tjene Gud, var den farligere og grusommere fienden. Gjennom romanismens virksomhet tok Satan verden til fange. Guds bekjennende menighet ble revet med inn i denne villfarelsens rekke, og i mer enn tusen år led Guds folk under dragens vrede. Og da pavedømmet, berøvet sin styrke, ble tvunget til å avstå fra forfølgelse, så Johannes en ny makt stige opp for å gjenta dragens røst og føre videre det samme grusomme og gudsbespottelige verk. Denne makten,

den siste som skal føre krig mot menigheten og Guds lov, ble symbolisert ved et dyr med lammelignende horn. Dyrene som gikk forut for det, hadde steget opp av havet, men dette steg opp av jorden, noe som representerer den fredelige fremveksten av den nasjonen som symboliseres. De «to horn som et lam» representerer på en treffende måte karakteren til De forente staters regjering, slik den kommer til uttrykk i dens to grunnleggende prinsipper, republikanisme og protestantisme. Disse prinsippene er hemmeligheten bak vår makt og fremgang som nasjon. De som først fant et tilfluktssted ved Amerikas kyster, gledet seg over at de hadde nådd et land fritt fra pavedømmets hovmodige krav og det kongelige eneveldets tyranni. De besluttet å opprette en regjering på det brede grunnlaget av borgerlig og religiøs frihet.» Signs of the Times, 1. november 1899.

Miller kunne ikke se den tredje forfølgende makten, og av denne grunn var hans struktur ufullstendig, skjønt fullkomment tilpasset til å oppfylle hans gjerning. Søster White identifiserer at Miller var Guds utvalgte budbærer, at han i sin gjerning var blitt forbilledliggjort ved Elia og Johannes Døperen, og ved Elisja i sitt kall til sin gjerning, og ved Moses i sin død. Få i den hellige historie har gitt opphav til kommentarer som identifiserer at englene venter ved deres grav for å oppreise dem, men dette er kommentaren om Miller. Det forhold at hans gjerning var begrenset av den historie han ble oppreist i, er ikke en nedsettende uttalelse om Miller, men ganske enkelt en nødvendighet å erkjenne, dersom hans gjerning skal betraktes i det sanne lys av Guds profetiske ord.

Miller fikk spesifikk, engleledet veiledning som gjorde det mulig for ham å utforme et profetisk rammeverk basert på de to ødeleggende maktene, hedenskapet etterfulgt av pavedømmet. Av denne grunn ble profetier som identifiserte historien bortenfor den ødeleggelsen som ble fullbyrdet av disse to maktene, misforstått av Miller. Likevel fant ingen av disse misforståelsene veien til Habakkuks to hellige tavler, hvor de grunnvollene som ble oppreist gjennom Millers arbeid, ble framstilt grafisk. Dette er grunnen til at inspirasjonen kunne nedtegne om 1843-diagrammet at det var ledet av Herrens hånd.

Herren viste meg at 1843-kartet var ledet av hans hånd, og at ingen del av det skulle forandres; at tallene var slik han ville ha dem. At hans hånd var over og skjulte en feil i noen av tallene, slik at ingen kunne se den, før hans hånd ble trukket bort.

«Deretter så jeg, med hensyn til «det daglige», at ordet «offer» var tilføyd av menneskelig visdom, og ikke hører til i teksten; og at Herren gav det rette syn på det til dem som forkynte budskapet om dommens time. Da enheten rådet, før 1844, var nesten alle forenet om det rette syn på «det daglige»; men siden 1844 har, i forvirringen, andre oppfatninger blitt antatt, og mørke og forvirring har fulgt.» Review and Herald, 1. november 1850.

Sannhetene som Miller samlet etter englers anvisning, ble ledet av Herren, og innenfor stadfestelsen av 1843-kartet innbefattet inspirasjonen at Millers forståelse av at «det daglige» representerte hedenskapet, var riktig. Fem ganger forekommer det hebraiske ordet «tamid», oversatt som «det daglige», i Daniels bok, og det representerer alltid forholdet mellom de to ødeleggende maktene, først hedenskapet og deretter pavedømmet.

Millers forståelse av «det daglige» som et symbol på hedenskapet var absolutt avgjørende i det profetiske rammeverket han benyttet, for det sekvensielle forholdet der hedenskapet etterfølges av pavemakten, ble hans referansepunkt i samordningen av alle de profetiene han ble ledet til å forstå.

Ved «endens tid» i 1798 ble Daniels bok åpnet, og det hovedavsnittet som var det Søster White identifiserte som adventbevegelsens «sentrale søyle» og «grunnvoll», var Daniel kapittel åtte, vers fjorten.

«Det skriftstedet som framfor alle andre både hadde vært grunnvollen og den sentrale søylen i adventtroen, var erklæringen: 'Inntil to tusen tre hundre kvelder og morgener er gått; så skal helligdommen bli rensset.' [Daniel 8:14.]» The Great Controversy, 409.

Vers fjorten er svaret på vers tretten, og svaret er meningsløst uten spørsmålets kontekst.

Da hørte jeg en hellig tale, og en annen hellig sa til den som talte: Hvor lenge varer synet om det stadige offer og den ødeleggende overtredelse, så både helligdommen og hæren blir overgitt til å bli trådt ned? Og han sa til meg: Inntil to tusen og tre hundre dager er til ende; deretter skal helligdommen bli rensset. Daniel 8,13.14.

Disse to versene er symbolet på den økning i kunnskap som ble frembrakt da Daniels bok ble avforseglet ved «endetiden», i 1798. Vers tretten identifiserer de to ødeleggende maktene som Miller bygde sin profetiske modell på. Miller identifiserte «det daglige» i vers tretten som hedenskap, og «ødeleggelsens overtredelse» som pavedømmet. Det er viktig å erkjenne at den profetiske modellen som englene ledet Miller til å erkjenne, identifiseres i de to versene som representerer den økning i kunnskap som kom inn i historien i 1798. Likevel ble det ikke gitt Miller å se den neste makten som skulle tre frem på den profetiske skueplass og forfølge Guds folk.

«Jeg så at dyret med de to horn hadde en drages munn, og at hans makt var i hans hode, og at påbudet ville gå ut av hans munn. Deretter så jeg skjøgeners mor; at moren ikke var døtrene, men atskilt og forskjellig fra dem. Hun har hatt sin dag, og den er forbi, og hennes døtre, de protestantiske sekter, var de neste til å tre frem på skueplassen og utøve det samme sinnelag som moren hadde da hun forfulgte de hellige. Jeg så at ettersom moren har avtatt i makt, har døtrene vokst, og snart vil de utøve den makten som moren en gang utøvde.» Spalding and Magan, 1.

Millers manglende evne til å se den tredje makten tvang ham til å trekke konklusjoner som ganske enkelt var gale. Miller identifiserte havdyret i Åpenbaringen tretten som hedensk Roma og jorddyret som pavelig Roma. Hans anvendelse av Åpenbaringen kapittel sytten var også mangelfull på grunn av hans manglende evne til å se den profetiske historien som strakte seg utover den andre ødeleggende makten, pavemakten. Av denne grunn behandlet Miller, når han identifiserte den romerske makten i Daniels profeti, den som én makt som kom i to faser. Det var og er en korrekt anvendelse, men det hindret ham i å forstå rikene i Bibelens profetier som noe som strakte seg utover et fjerde rike representert ved Roma. Han så og identifiserte at Romas fjerde rike hadde to faser, fremstilt som hedensk Roma og pavelig Roma, men kunne ikke se at pavelig Roma også var det femte riket, som skulle etterfølges av et sjette rike.

I Daniels kapittel to førte millerittene elementene fra det femte riket i Bibelens profeti sammen med det fjerde riket. På et grunnleggende plan var deres anvendelse korrekt, men ufullstendig, for den første henvisningen til rikene i Bibelens profeti må stemme overens med den siste henvisningen til rikene i Bibelens profeti, fordi Jesus, som Alfa og Omega, alltid illustrerer enden med begynnelsen. Uten å kunne se et skille mellom to påfølgende riker var det umulig for Miller å erkjenne at Åpenbaringen kapittel tolv identifiserer hedenskapet (dragen), og havdyret i Åpenbaringen kapittel tretten som pavemakten (dyret), og jorddyret i Åpenbaringen kapittel tretten som frafallen protestantisme (den falske profet).

Miller var ute av stand til å se dragen, dyret og den falske profet som tre påfølgende riker i Åpenbaringens tolvte og trettende kapittel, og ble således tvunget av sin profetiske logikk til å anta at de to kapitlene ikke var en sammenhengende framstilling av de tre maktene som leder verden til Harmageddon. Det lys Miller fikk, var det fullkomne lys for hans generasjon, og hans generasjon ble prøvet ved dette lys.

Lyset om de tre ødeleggende maktene (dragen, dyret og den falske profet) ble gitt til Future for America ved «endens tid» i 1989. Det avsnittet i Daniel som ble åpnet da Sovjetunionen brøt sammen, i oppfyllelse av Daniel kapittel elleve, vers førti, var lyset fra den tredje engel, mens Miller var blitt gitt lyset fra den første engel. De siste seks versene i Daniel elleve ble sett som grunnvollen og den sentrale søyle i Future for Americas bevegelse, og vers førti i Daniel kapittel elleve sammenfatter dette lyset, slik som vers tretten og fjorten i Daniel kapittel åtte sammenfattet det lyset som ble åpnet i millerittbevegelsen.

Og ved endetiden skal sydens konge støde sammen med ham; og nordens konge skal komme imod ham som en hvirvelvind, med vogner og med ryttere og med mange skibe; og han skal trænge ind i landene og oversvømme og fare frem. Daniel 11:40.

Verset identifiserer en krig som begynte ved «endetiden» i 1798, mellom sydens konge og nordens konge. Sydens konge representerte det ateistiske Frankrike, som nettopp det året tilføyde pavedømmet det dødelige såret. Pavedømmet er der fremstilt som nordens konge. Frankrike var, profetisk sett i 1798, en tidel av de ti rikene i Daniel kapittel syv. Disse ti rikene representerer det hedenske Roma, og det hedenske Roma representerer dragen. Pavedømmet (nordens konge) representerer dyret. Verset identifiserer at nordens konge (pavedømmet), som hadde fått sitt dødelige sår ved versets begynnelse, til slutt ville slå tilbake mot sydens konge (ateismens konge). Da pavedømmet slo tilbake, hadde ateismens konge flyttet fra nasjonen Frankrike til konføderasjonen Sovjetunionen. Frankrike var én nasjon, men da pavedømmet slo tilbake mot sydens konge i verset, ble sydens konge identifisert som «land», slik også det tidligere Sovjetunionen var.

Da nordens konge (pavedømmet) slo tilbake, førte det med seg «vogner», «ryttere» og «mange skip». Vogner og ryttere er symboler på militær styrke, og skip er symboler på økonomisk styrke. Den makten som inngikk en vanhellig allianse med pavedømmet med det formål å styrte Sovjetunionen, var De forente stater, og de to styrkene til De forente stater i Åpenbaringen kapittel tretten identifiseres som landets evne til å tvinge verden til å motta merket på pavens myndighet

ved våpenmakt og økonomi. Mennesker vil bli forbudt å kjøpe eller selge uten merket, og videre, uten merket, vil mennesker bli drept.

Vers førti identifiserer direkte dragen (kongen i sør), dyret (pavedømmet) og den falske profet (De forente stater). Det grunnleggende verset for «endetiden» i 1989 identifiserer de tre ødeleggende maktene som fører verden til Harmageddon, på samme måte som de grunnleggende versene for millerittbevegelsen identifiserte de to ødeleggende maktene: hedenskapet, etterfulgt av pavedømmet.

Verset begynner med en strid mellom kongen i sør og kongen i nord. I begynnelsen av verset (1798) seirer kongen i sør, men i verset slår kongen i nord tilbake og seirer over kongen i sør. Begynnelsen av verset markerer striden mellom kongen i nord og kongen i sør, og i avslutningen av budskapet som er inneholdt i verset, fremstilles den samme striden mellom den nordlige og den sørlige kongen, men med motsatt utfall. Begynnelsen markerte «endens tid» i 1798, og den avsluttende striden markerer «endens tid» i 1989. Verset inneholder i sitt skrevne vitnesbyrd signaturen Alfa og Omega, begynnelsen og enden.

Versets faktiske historie fortsetter forbi Sovjetunionens sammenbrudd i 1989, frem til søndagsloven i vers førtien. Ved søndagsloven blir den trefoldige foreningen av det moderne Babylon tilveiebrakt gjennom en rekke raske begivenheter. Vers førti begynner derfor når det dødelige såret blir tilføyd i 1798, og Tyros' skjøge blir glemt. Historien som verset fremstiller, ender fullstendig ved søndagsloven i vers førtien, hvor det dødelige såret leges og Tyros' skjøge blir erindret. Kjenetegnet på begynnelsen og avslutningen er innskrevet ikke bare i teksten som finnes i verset, men også i hele den historien som verset fremstiller. Verset identifiserer den profetiske rammen som ikke simpelthen bygger på hedenskap (dragen) og pavedømme (dyret), men det identifiserer strukturen til de tre ødeleggende maktene som leder verden til Harmageddon.

Millers profetiske rammeverk kunngjorde ankomsten av Guds undersøkende dom, og Future for Americas profetiske rammeverk kunngjør ankomsten av Guds fullbyrdende dom. Ved «endens tid» i 1989 begynte en tredelt prøvings- og renselsesprosess da de siste seks versene i Daniel elleve ble avseglet ved Sovjetunionens sammenbrudd. Det forhold at Miller bare så hedenskap og pavedømme, og ikke så frafallen protestantisme, må forstås for rett å kunne forstå synet om Ulai-elven som ble avseglet i 1798.

Vi vil fortsette denne betraktningen i den neste artikkelen.

«Vi har ingen tid å miste. Urolige tider ligger foran oss. Verden er opphisset av krigens ånd. Snart vil de trengselens scener som det er talt om i profetiene, finne sted. Profetien i det ellefte kapittel av Daniel har nesten nådd sin fullstendige oppfyllelse. Mye av den historie som har funnet sted som oppfyllelse av denne profetien, vil bli gjentatt.»

«I det trettiende verset tales det om en makt som 'vers 30 til og med trettiseks sitert'.»

«Scener tilsvarende dem som er beskrevet i disse ord, vil finne sted.» Manuscript Releases, nr. 13, 394.